

ENDNU ET BESKEDENT FORSLAG

JOHN ST. WAFT

Forord af Dr. Engelhardt

Autre

**ENDNU ET
BESKEDENT
FORSLAG**

ENDNU ET BESKEDENT FORSLAG

- til at forbedre de asylsøgende flygtnings ulykkelige situation og gøre deres tilstedeværelse i Danmark til en fordel for dem selv og for det danske samfund.

Autre

Forlaget for utilregnelig litteratur

Endnu et beskedent forslag

© Robin Engelhardt / Autre 2012

1. oplag, 1. udgave, 2012

www.autre.dk

Omslag og typografisk tilrettelæggelse:

Depot 1

Tryk:

Frederiksberg Bogtrykkeri

Printed in Denmark 2012

ISBN 978-87-994150-3-8

Forord

Kære forlægger,

Da en kollega og jeg for nogen tid siden arbejdede på en bog om trusselsbreve hos Rigspolitiets Arkiv for Anonyme Skrifter på Slotsherrensvej i Vanløse, fandt jeg en usb-nøgle, som var faldet om bag arkivskabene. Nu er det ikke min vane at gå og stjæle, men jeg er nysgerrig af natur og tænkte, at det ville være synd, hvis en litterær skat gik tabt, bare fordi politiet har rod i arkiverne. Jeg må ærligt tilstå, at mine håndflader blev svedige den dag. Dokumentafdelingen under Rigspolitiets Arkiv for Anonyme Skrifter er jo meget velbevogtet. De andre arkivskabe i rummet indeholder store mængder af forfalskede pengesedler og kontrakter, og medarbejderne kommer ustandseligt gående ind og ud af lokalet, selvfølgelig ikke for at tjekke op på os, men for at tjekke et dna-spor i et gammelt trusselsbrev eller for at sidde ved et omfangsrigt bord med et stort forstørrelsesglas monteret ovenpå, hvor de kunne undersøge de forfalskede pengesedler nøje og længe.

Jeg tog usb-drevet med hjem og fandt en enkelt tekst, som jeg må indrømme er ganske fascinerende. Den er tydeligvis skrevet af en ældre herre, måske en tidligere general, eller i hvert fald en militærperson. Han kalder sig John St. Waft, og det betyder noget i retning af "John af den Hellige Hørm", hvilket tyder på, at der er tale om et pseudonym. Tekstens titel er "Endnu et beskedent forslag til at forbedre de asylsøgende flygtnings ulykkelige situation og gøre deres tilstedeværelse i Danmark til en fordel for dem selv og for det danske samfund", og jeg ved ikke, om der refereres til tidligere forslag, som forfatteren måtte have sendt til den ukendte adressat, eller om det henviser til en skriftlig tradition som sådan, hvor man bare laver en masse 'forslag'.

Selve teksten må karakteriseres som et essay om de asylsøgende flygtnings situation i dagens Danmark. Teksten er velskrevet, men formuleret i en lidt gammeldags tone. Det er tydeligt, at denne John St. Waft har et indgående kendskab til forsvarrets interne finanser og til de juridiske aspekter af asylspørgsmålet. Jeg kan derfor ikke med sikkerhed fastslå, om forfatteren spøger med sine forslag om at 'løse problemet' om-

kring flygtningene i Danmark, eller om der er tale om et ÆGTE INTERNET NOTAT til forsvars- og indenrigsministeriernes ledelser, der måske, efter endt læsning, har fejkategoriseret tekstens indhold som et trusselsbrev og sendt det videre til undersøgelse hos Rigspolitiet.

Uanset hvad: Teksten er et historisk dokument, der fortjener at blive bragt for dagens lys. Jeg påtager mig det fulde ansvar for mine handlinger og har i øvrigt sendt et brev til Rigspolitiets ledelse, hvori jeg har fremlagt sagen og tilbudt at aflevere usb-nøglen. Jeg har ikke modtaget noget svar og antager derfor, at de betragter brevet som et falskneri – eller at de forsøger at benægte ethvert kendskab til dets indhold. Jeg håber, at forlaget kan se vigtigheden af også at lade denne stemme blive hørt og derfor vil publicere teksten som den er, uanset om der er tale om en dårlig vittighed, eller om brevet vitterlig er autentisk og dermed potentielt ganske inkriminerende for visse personer i statsapparatet.

Venlig hilsen,
Robin Engelhardt

Endnu et beskedent forslag

- til at forbedre de asylsøgende flygtninges ulykkelige situation og gøre deres tilstedeværelse i Danmark til en fordel for dem selv og for det danske samfund.

Jeg bliver trist og oprørt når jeg konfronteres med den traurighed og mangel på håb, der præger landets asylcentre. Det er sørgeligt, at vort rige land ikke kan tage ordentligt vare på flygtninge, som har mistet deres kære familie og været igennem de mest grusomme oplevelser. Nu holdes disse mennesker hen i uvished og apati uden at have nogen samfuntsfunktion at varetage. I stedet for at ernære sig ved ærligt arbejde eller at tage en kompetencegivende uddannelse, er de nødt til at bruge al deres tid på at gå nyttesløst omkring og vente på, at deres sag bliver afgjort ved de rette instanser.

Denne situation er direkte nedbrydende for mennesker, og den kan vare i måneder og år. Desuden er udgifterne til at drive asylcentrene stigende, forårsaget af et

omsiggribende bureaukrati og en division af kontrolforanstaltninger, der er nødvendige for at henholde mennesker i en meningsløs situation. Det ville være en stor fordel for alle parter, hvis man kunne finde en løsning på denne begrædelige situation; en løsning, der gjorde disse stakkels skæbner til brugbare medlemmer af den danske stat; en løsning, der er effektiv, let og billig, og som ville overholde de nationale og internationale aftaler på området.

Min hensigt er således langt fra begrænset til kun at præsentere en isoleret løsning for de flygtninge, der nu opholder sig på asylcentre. Den er en nem og skalerbar løsning for hele den frie verden med potentiale til at blive en generel model for alle de indvandrere, der i praksis er lige så lidt i stand til at sørge for sig selv som dem, der efterspørger vor velgørelse i centrene.

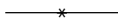
Personligt har jeg selv tænkt meget over problemet og har viet mange år af mit liv til at afveje og diskutere de mange forskellige ideer, som i tidens løb er blevet lagt på bordet. De fleste af dem har vist sig at være enten meget ineffektive, inhumane eller alt for dyre. Det er sandt, at en asylsøger på kostpengeordningen kun får

51,48 kroner om dagen i grundydelse til at dække sine udgifter til mad og hygiejneartikler samt de 8,59 kroner pr. barn om dagen, som de måtte få fra et forsørger-tillæg eller kan tigge sig til på lovlig vis. Men hvis man lægger udgifterne til drift af asylcentre, transport, sundhedsbehandling, sagsbehandling samt hele kontrolsystemets virke og vedligeholdelse oven i disse omkostninger, bliver det klart, at flygtningespørgsmålet samlet set aldrig kan blive udgiftsneutralt for vort land endsige en kilde til gensidig berigelse, sådan som det ville være tilfældet, hvis man antog mit beskedne forslag.

En anden stor fordel ved min plan er, at udlændingservice med sindsro vil kunne reducere antallet af afslag på asyl, uden at det af den grund vil medføre økonomiske eller kulturelle indrømmelser fra den danske befolkning. Vi ved kun alt for godt, hvad et afslagsbrev kan medføre. Vore danske læger kan fortælle, at antallet af selvmordsforsøg blandt flygtninge og asylsøgende er 3-4 gange højere end for den fastboende befolkning. Grædende familier og mistrivsel blandt børnene er de skamfulde perspektiver, og de fleste vil være enige med mig i, at vi for alt i verden må forsøge at minimere

denne skrækkelige praksis, der kan fremkalde tårer og medfølelse hos selv den mest hårdhjertede person.

Jeg skal derfor i al beskedenhed fremsætte mit eget forslag, som jeg håber, at vore politikere og embedsværk vil tage fordomsfrit op.

Jeg er blevet forsikret af en meget velanskreven og vidende kollega fra det sydafrikanske militærakademi, at brugen af flygtninge på kasernerne kan mangedoble effektiviteten af den militære kamptræning, dels ved at de kan agere som humanattrapper under øvelserne og dels ved at være en kilde til kulturforståelse og information om fjendtlige lande. Den kompleksitet af kød og blod, som sådanne mennesker vil bringe ind i træningen, er af uvurderlig værdi for vore værnepligtige, der en dag kan risikere at blive sendt til netop de lande, som flygtningene stammer fra.

Antallet af mennesker, der årligt søger asyl i dette kongerige ligger på cirka to tusinde, hvortil man skal regne cirka et tusinde illegale indvandrere, hvilket er

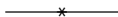
politiets eget uofficielle skøn. Det betyder, at vi har en årlig bestand af cirka 3.000 lovløse individer, der ville kunne gøre nytte i vort militære apparat, så længe de ikke opnår lovlig asyl eller bliver transporteret ud af landet igen. Dette tal udgør kun cirka 0,2 promille af det globale antal af flygtninge og asylsøgere hvert år og vil derfor let kunne øges, når en eventuel forsyningsknaphed vil opstå på længere sigt.

Jeg foreslår derfor ydmygt, at offentligheden overvejer denne frugtbare integration af asylansøgere i forsvarrets curriculum. Den vil være lærerig for vore soldater, der en dag vil blive sendt ud i internationale operationer med nærkamp for øje, men utvivlsomt også for flygtningene selv, idet mit forslag vil forhindre mange års apati og frustration i de danske asylcentre og i stedet ruste flygtningene til at vende tilbage til samfund som de afghanske eller irakiske, der er præget af krigslignende tilstande, korrupsion og tilfældig magt-anvendelse. Vi må tage ansvar for, at de tvangsudviste flygtninge kan trives med arbitrære arrestationer og skyderier. Vi må sørge for, at de er i stand til at tage vare på sig selv.

De økonomiske fordele ved denne plan er enorme. Prisen per uddannet soldat er i dag på lidt over en million kroner. Denne udgift vil kun skulle øges en smule med de førømtalte 51,48 kroner per flygtning, altså 6.100 kroner for fire måneders værnepligt – og hvis man reserverer en hel familie til hver enkel rekrut, hvilket naturligvis stærkt vil øge autenticiteten af træningen, stiger omkostningerne til kun 22.000 kroner. Til gengæld vil man kunne forvente at få en langt bedre uddannet soldat med en længere indsatsperiode til følge, idet kulturshokket og frygten for at tage liv må forventes at være et overstået kapitel. Det er almen viden, at spildtiden i missionsområdet mindskes, jo bedre en soldat er kendt med materiel og kultur.

Forsvaret finansierer hvert år cirka 2.150 værnepligtige årsværk fordelt på cirka 6.300 unge. Hver fjerde tegner en kontrakt med forsvaret, hvilket betyder, at lønsum og kostpenge til de 5.000 unge, som hjemsendes uden at tegne kontrakt, udgør mindst 250 millioner kroner om året, og hertil kommer omkostninger til indkvartering og uddannelse samt en betydelig administration. De resterende cirka 1.300 soldater udsendes i seks måneder ad gangen, selvom jeg er enig med den ærede oberst Frank

Lissner i, at udsendelsesperioden burde forlænges. Problemet er dog, at den reelle varighed af en udstationering i gennemsnit ligger i nærheden af fire måneder, da man må kalkulere med diverse frafald, sårede og desertører.

Jeg indrømmer at tilhøre den gruppe af personer, som mener, at værnepligten i sin nuværende form har mistet sin relevans. Men heldigvis behøver det ikke at være et spørgsmål om enten værnepligt eller en professionel hær. Vejen til en professionalisering af forsvaret kræver under alle omstændigheder øgede uddannelseskrav til soldaten. Det er derfor af afgørende betydning, at vores rekrutter får fuld valuta for det nye humane materiel i forsvaret. Man kunne forestille sig, at de asylsøgende bruges i en kombination af militærøvelser og servicefunktioner. Ud over øvelser i skarpskydning på turban og burka i felten, kunne asylansøgere bruges som proviantkolonner og til oprydning på stuerne. De kunne med fordel fungere som hære i FUT og kamphundetræningen, selvom man i disse situationer nok må nøjes med kun at anvende den mandlige species, for ikke at gøre det for let for vore unge aspiranter.

En stor etisk fordel ved forslaget er, at de asylsøgende kan flytte fra de kummerlige forhold på asylcentrene, for eksempel Sandholmløjren, hvor de kun har 20 kvadratmeter for en familie på op til fire medlemmer. Dette er en pinlig prioritering fra de danske myndigheder og et held, at det ikke er blevet taget op af medierne. Ifølge min egen plan vil de kunne bo fyrsteligt på de store kaserneområder, som forsvaret er i besiddelse af. De kunne for min skyld bruge hele Finderup eller andre militære arealer til at bygge huler og lerhytter i, hvilket kun vil øge genkendeligheden med geografien i Irak og Afghanistan. En indkvartering tæt ved infirmeriet ville heller ikke være dårlig, hvilket ville lette vore lægers adgang til blod- og organreserver.

Jeg ved godt, at dele af mit forslag allerede er blevet implementeret af forsvarrets ledelser, idet der i terrænet omkring Sandholmløjren – en tidligere kaserne – stadig afholdes kamptræning og skydeøvelser. Det er kun ret og rimeligt at fastholde lejrens beboere i deres minder og en gang imellem at jage dem en skræk i livet med et par skudsalver i de tidlige morgenstunder. Det er også prisværdigt, at kommunen har holdt fast i at forsinke opførelsen af en fodgængerovergang i al den

tid, der har eksisteret et busstoppested på den anden side af den stærkt trafikerede Sandholmgårdsvej. Det fortæller os, at vi i militæret og i befolkningen generelt trækker på samme hammel.

En vigtig kollateraleffekt ved en fuld implementering af mit beskedne forslag vil være en klar reduktion i antallet af immigranter i vort land. Det vil reducere kriminaliteten, og det vil øge den sociale sammenhængskraft. Men der er mange andre meritter ved min plan. Vor alles krigshelt Thomas Rathsack fortæller i sin bog, hvordan patruljekursus og Combat Survival Course skal foregå under særligt farlige vilkår i fjendtligt terræn. Jeg er enig med ham i, at kravene kan strammes. En tilfældig opstilling af armerede flygtningefamilier i øvelsesterrænet, en blanding af venligt og fjendtligt sindede bondelandsbyer og kamuflerede våbendepoter på legepladser ville alt sammen være lærerige elementer i uddannelsen som jægersoldat.

Alle er bange, første gang de dræber, og for at holde hovedet klart, når man ser blodet sive ud af kroppen på en såret, skal man have prøvet det før og kende til den menneskelige krop. I en direkte konfrontation med

et emne er målet altid: 1. stop vejtrækningen, 2. start blødningen, og 3. etabler chok og død. Punktering af et større blodkar er en af de bedste metoder. Det kan opnås med en kniv, med skydevåben og i nogle tilfælde med køller (som er rettet mod ribbenene og brystbenet, der splintres og drives ind i hjertet). Drab af fjendtlige vagter med combatkniv er ganske velkendt, og det burde der også undervises i hos os. Grundlæggende skal man nærme sig bagfra, tage fat i mund og næse og samtidigt stikke kniven ind i højre nyre, trække ud og skære halsen over fra øre til øre. Bruges skydevåben, er den mest effektive metode at nærme sig bagfra, jage våbnet ind i ryggraden og skyde samtidigt. Det vil få emnet i knæ. Så skydes i hjertet gennem venstre skulderblad. Det vil dræbe emnet. Til sidst skydes i baghovedet. Det vil dræbe emnet igen. Utrolig megen unødigt lidelse vil kunne undgås for alle parter, hvis vore soldater kunne øve sig i disse simple operationer og være velforberejede til ægte kampsituationer, hvor instinktiv handling og kirurgisk præcision er afgørende for at overleve.

Nu kan enkelte tvivlende hoveder mene, at internationale aftaler står i vejen for realiseringen af min plan. Men jeg kan forsikre læseren, at det modsatte vil være tilfældet. Det står for eksempel klart i lovteksterne, at afviste asylansøgere på grund af deres særlige opholdsstatus ikke nyder samme beskyttelse af deres menneskerettigheder som statsborgere og andre personer, der opholder sig i Danmark. Tvangsmæssig udsendelse af afviste asylansøgere har det problem, at det kan give anledning til en krænkelse af refoulementsforbuddet, som forbyder Danmark at udlevere en person til en anden stat, hvor der er grunde til at antage, at han eller hun vil blive underkastet tortur. For at undgå dette konventionsbrud er mange afviste asylansøgere derfor på tålt ophold.

Med mit ydmyge forslag ville Danmark slå to fluer med ét smæk. Vi behøver ikke at sende disse mennesker ud af landet og bøje konventionerne, og vi kan stadig sikre os, at de bliver færre og får den behandling, der tilkommer dem. Det eneste dette kræver, er et humanitært begrundet beslutningsforslag i folketinget, hvori det

slås fast, at asylsøgende har visse kontraktmæssige pligter på forsvarets territorier for at kunne modtage økonomisk støtte. Dette vil være en nem operation for regeringen, nu hvor forsvarsforliget er blevet vedtaget med et bredt mandat.

Ifølge en samtale, som jeg har haft med en velanset og anerkendt ekspert i menneskeret, er der heller intet retsligt til hindring for at holde de afviste asylansøgere inden for forsvarets arealer, idet det stadig er behæftet med tvivl, om flygtninge og afviste asylansøgere er omfattet af bevægelsesfriheden i menneskerettighedskonventionens tillægsprotokol artikel to. Jeg kan derfor forsikre, at folkeretten ikke krænkes på nogen måde af de foreslåede initiativer. Tværtimod vil de asylsøgendes rettigheder styrkes, idet de inhumane tvangshjemsendelser og de psykisk nedbrydende udsendelsesfremmende foranstaltninger i asylcentre vil kunne minimeres og derfor ikke længere gøres til genstand for kritik og demonstrationer.

Enkelte personer af empatisk natur er ærgerlige over det store antal flygtninge, som er gamle, syge eller handicappede, og jeg har spekuleret på, hvad der skulle

gøres for at befri nationen for så tunge byrder. Men det bekymrer mig slet ikke, da det vil være en naturlig del af deres fremtidige liv på kasernerne, at de hver dag dør og forgår af kulde, sult, snavs og utøj så hurtigt, som det nu med rimelighed kan forventes.

Jeg forsikrer fra bunden af mit hjerte, at jeg ikke har den mindste personlige interesse i at tale for dette nødvendige arbejde, og at jeg ikke har andet motiv end mit lands almeninteresse, at forbedre vores anseelse, bistå vores flygtninge og give vores soldater nye mål og perspektiver.

Med respektfuld hilsen,
John St. Waft

Forlæggerens efterord

Autre fik tilsendt denne tekst samt følgebrev med posten i begyndelsen af 2012. Følgebrevet er her gengivet som forord til teksten.

For at sætte teksten i det rette perspektiv vil jeg som forlægger gøre opmærksom på den litterære tradition fra 1700-tallets England, som Jonathan Swift startede ved at skrive det satiriske essay *A Modest Proposal* (1729), hvor han beskriver, hvordan man kan spise spædbørn. Det gjorde han for at skabe opmærksomhed om de elendige vilkår, børn levede og arbejdede under. Mange børn døde i kulminerne, og der var ingen regler for, hvad man kunne udsætte dem for. Essayet skabte stor furore og var med til at ændre børns vilkår, og siden har det skabt skole.

Som læser må man selv afgøre om militærpersonen, der har skrevet 'Endnu et beskedent forslag', mener det alvorligt eller snarere bevæger sig ind i den nævnte litterære og politiske tradition.

Det skal understreges, at uanset hvad der er tekstens baggrund, er alle henvisningerne til love og regler blevet undersøgt og verificerede. Forlaget kan derfor stå inde for både følgebrev og tekst.

K.L. Smith, Autre,
maj, 2012